

הקמיע

(המשך מעמוד 5)

להתייחס אל רות, אבל באמת שאין זו אשמתו, כעין משקע של עגמומיות ירד על ליבו, בשתיקה קודרת נכנס למשוריו, הציץ פעם ושתיים — ורך האשנב — החוצה, וסגרו בנקישה. לבו לא ניבא לו טובות. מעולם לא היתה לו מין מועקה כזו בחזו לפני פעולה. זאת לא היתה אותה מתיחות רגילה מעוררת, אלא מין בליל מעומעם של חדרה ודאגה עם נקישות לב מזורות.

— יהיה לא טוב —

השיירה זוהי ממקומה. מכונית אחר מכונית נדלקה והשתערה בטרטור כבד לפנים. בפנים ישבו האנשים נשענים אל קירות הפלדה, הסטנים בין הבר-כים, והסיגריות מהבהבות באפלה. לפני שהגיעו לסיבובים המסוכנים, כיבו כולם את הסיגריות, ניטו את הכלים והג'יניו אל אשנבו, במתיחות, בצפיה. לפתע הרעידה את האויר שורת התפור צצויות. מטר כדורים נשתרק בחוץ. — לפתחו את האשנבים! נשמע בטוחות קול של מפקד המכונית, למט'ה שלפנים, ביודת אי-יש! הקמיע! נזכר לפתע יוסקה בחדרה.

הוא הושיט את ידו אינסטינקטיבית לכיסו. הכיס היה ריק, לא היה בו מאומה. לבו הלם בו כתוף, רפיון אחזו, הוא ניסה במהירות לסדר את מחשבתו — להזכר היכן הגיח את הקמיע, אך לא יכול היה להזכר בשום אופן. וזה קרה כיסתה את ציחה. — סימן רע —

— יוסקה, מה קרה אתך שם? נש' מע קול קורא.

— לא כלום, לא כלום, השיב בח' טיפה, פתח באצבעות רוטטות את האשנב והצמיד עינו אליו. לא הספיק לנוע וכדור הלם חריפות מעל האשנב, כבהלה הוריד את מכסה הפלדה, כש' לבו מתגלגל בקרבו. בקפיצות קטועות ונגרשות נסתכל לצדדיו ומידי הרמיז בחורה, השעין את קנה הסטן כלפי חוץ והתחיל ממסיר בעצבנות צרוות ארוכים לכל עבר.

— מי מבוכו שם תחמושת? נש' מע ברעש קולו של המפקד. יוסקה נתבלבל, אוטומטית החליף את מקום הכפתור ועבר לאש בודדת. לא הס' פיק לחוש את אשו והמכונית נעצה בחריקה נואשת. האנשים נפלו איש על רעהו מעצמת ההפתעה. מבחוח נשמעו יללות. המכונית נאנקה בכבדות, מנועה טרטור חלושות, נעצר פעם ופע' מיים, חידש לסירוגין וברוב התאמצות את שעולו הצרוד והמייבב ונדם.

אנשי המשוריון הביטו — אחד בפני

השני בחדרה סתומה. — מה קרה שם — נודעק יוסקה —

מה קרה? — המשוריון ניתר לפניו אחת ושתיים ושוב נעצר. הכדורים קשקשו על דפנותיו ככרד כבד על שמשות הבית.

רק לא "חודרי שריון", חלפה כברק המחשבה בראשו של יוסקה, רק לא "חודרי שריון", ומדוע אין המכו' נית זזה? מה קרה שם? היללות בחוץ גברו. נשמעה התפוקקות בקבוק ולהבה הציתה את הכביש.

— מולוטוב, מולוטוב, — הסחרחרת לפני עיניו גברה, הוא הרגיש רפיון כללי, אולת יד. מה נעשה? נלכדו כעכברים במלכודת, אין מה לעשות, הוא הכניס ידו לכיסו האחד וחייט בעצבנות. — הקמיע! איפה הוא? מין מחנק עומד בנרונו ונדמה לו, כי כל כדור ההולם בקיר המשוריון עומד לפגוע — כהרף עין — בו.

פתאום וינקה המכונית קדימה ובי' מהירות מסחררת עברה את מטר הי' ריות. לא הספיקו להתאושש והיו כבר מעבר לאש.

הדרך חזרה עברה ללא תקלה.

קפצו המשוריון, הלב התרונו, המ' תיחות פינתה מקום לרגש הפורקן המתפרץ על גדותיו. שמחה מלאה או' הם, שמחה גדולה. יוסקה שכח את הכל מעצמת ההרגשה, שכח את הקמיע, את מצב הרוח הרע, את הבטחון, כי "הפעם יפגע", חייך לכל הבא בדרכו, חש אהבה גדולה בלי מצרים לכל, הוא חי! חי! — החיש צעדיו ועבר לריצה, אנף את סיבוב הרחוב, קפיץ בשער הבית, דילג שתיים שלוש מדרגות בבת אחת, דפק על הדלת ופתחה.

— רותי! — יוסקה!

רותי ירבה אל השולחן כקופאת, ראשה מורכן אל כף ידה הקמוצה. היא בכתה, כשראתה אותו זרחו עיניה כלא מאמינה. — יוסקה! הרימה קר' לה, יוסקה, קולה רעד, נתרוממה מעל כסאה ונפלה בקריאה אל בין זרועותיו. מתוך אגרופה הקמוץ שנפתח נשרה לארץ פיסת קלף — הקמיע שנשכח.

ב, מרנד הקסמים מירכתי תימן

(המשך מעמוד 12)

אני נכנס עם אחרון העולים לסוכת הקליטה של המחנה. הסיכה עשויה מחצלאות. מנורת חשמל מאירה את הבקום. במרכז מחלקת אחות מישראל חלב חם מתוך פח וכן לחם, ביסקווי' טים ותמרים. זו אולי הארוחה החמה הראשונה שקיבלו האנשים מאז יצאו לדרך. הם יושבים על מחצלאות פרו' שות על הקרקע, משפחות משפחות, ישיבה מזרחית. הם יושבים בשקט מפ' ליא. אינם שואלים שאלות על עתידם. קשה להודע על ידי שיחה מה מתרחש בנפשם. פה ושם מצביע גבר בגאווה מסוימת על שתי נשיו היפות ואלה, הבישניות, מכסות לרגע את עיניהן, כדי להחזיר לך אחר כך מבט חם בלוחית חיוך. אתה יכול לשפוט רק לפי מראה פניהם — והמראה הוא טוב, נדמה כי הם מאושרים. אחדים ניסו לנשק את כפות ידינו.

זהו עם הספר, באחת הפנות עומ' דים כמה ארגונים: מאות ספרים, סוד' רים, גמרות וספרי שירים — חלקם נדפס באירופה לפני מאה שנה, וחלקם — ספרים שהועתקו בתימן בכתב יד, באותיות רש"י, עולים על כולם ספריי' התורה, שנארו בהירות רבה בארגונים מיוחדים ועוטרו בקשוסים נהדרים. את אלה נשאו מאות קילומטרים. במשך כל הלילה עמל אחר העוב' דים ברישום שמות העולים, לפי משפ'

אמני התנועה והמחור

אירנה גסרי רוקדת

הוסעת הרקדנית אירנה גסרי באולם "אהל" בתכניתה החדשה היתה לנו חתייה אמנותית גדולה. אמנית זו, תניכת האסכולה המודרנית של האחיות ויונסאל בחינה, הגיעה ארצה אחרי תלאות קשות בשנות השלטון הנאצי באירופה ואחרי סבלות מעפילה שהיתה כלואה בקפריסין. עוד בהופעותיה הרא' שונות, מיד עם עלייתה, עוררה את תשומת-הלב של קהל חובבי המחול, אך לא במהרה "התאורחה" בחיי הא' מנות הארצישראלית. דרכה היתה קשה (אמנם רקדנית שואפת לבמה, אך לא לכל במה...) והיא התמסרה לעבודה פדגוגית.

בזמן האחרון הופיעה אירנה גסרי על הבמה הן ברסיטלים עצמיים והן כסוליסטית בהצגות של הבלט העמ' מי. הרסיל ב"אהל" גילה את הטכניקה הייטרואוזית של הרקדנית, את המווי' קליות הספוגה בכל ישותה, את החן הרב של תנועותיה, את טעמה המשו' בח בהכנת התלבושות, את כוח-ההבעה המופלא של פניה וידיה. אבל עוד יותר מכל התכונות הללו, מן החן, הגמישות והדובבות (אכספרסיביות) של הביצוע. הקסים אותנו כשרונה של אירנה גסרי כמחברת ויוצרת של הריקודים, המעיד על אינטליגנציה ופיקחות יהודית, על הומור וטמפרמנט לוהט ועל נפש פיו' טית שנצפרה בכור הסבל.

לפי שעה רחוקה האמנות של גסרי מן הצביון המיוחד של ארצנו. אנו מקוים שמעתה תתקרב הרקדנית אל הערכים הארצישראליים, תתבונן בחיי הנועה, הכפר, העדות המזרחיות השו' נות, תבחין בקצב התנועה בין הגליל והגלב שגנו, ותמצא את הדרך לכיטוי, כל הערכים האלה בשפת-אמנותה המלו' טשת והעדינה.

מ. ד.

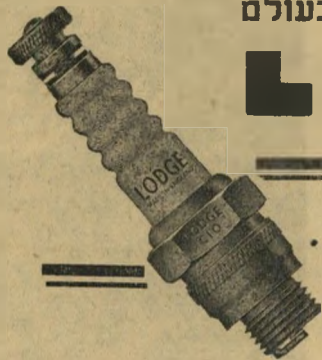
חות, גילים, מחוזות. וכבר כאן, בסור' כה זו בה הם נחים מדרכם הקשה, באים הם במגע ראשון עם עולם חדש בשבילם — עולם הנקרא בפינו' תרבות המערב. צעיר ישראלי מתימן מסביר להם את סודי הנקיון: בתי כבוד, וכיצד להשתמש בהם, פח הזכר, וכ' דומה. הוא מצטט את הפסוק "והיה מחנך קודש". הוזהמה, הוא אומר, מביאה עמה מחלות. יש ואחד העולים משסע אותו בפסוק: "הבוטח בה' חסד יסובבנו". ואו על המפקח הסני' טרי למצוא פסוק נוסף — "השמר לך ושמור נפשך מאוד" — ובוה משכנע אותם. בבוקר מתחילה פרשת הרחצה, החיטוי בדי. די. טי, והוריקות נגד אבצבועות ונגד סיפוס. לפני שיצאו לדרך הופחדו עיי' הערבים, שאמרו להם, כי אך יצאו את תימן ושליחי ממשלת ישראל יקחו את בנותיהם, ולג' ברים יתנו זריקות, וימותו. אך הם מקבלים את הוריקות בלב שלם, בא' מונה.

שכן חודרי אמונה הם, המשחה להם שקט נפשי, החסרה לאנשי המע' רב. בכאן נעוץ כוח הסבל שעמד להם עד כה.

שמעתי סיפור סיפוס במחנה. יום אחד הועברו התימנים במכונית לשדה התעופה. קפץ אחד מהם מן המכונית ושבר את עצמותיו. הוא נזכר, שהוא שכח משהו במחנה וביקש לחזור. עוב' דה קטנה זו ויש בכוחה להעיד על הלך רוחם והתפתחותם.

האמונה באלוקים טבועה עמוק בלבם עד שמוכנים הם לסמוך על רבון העו' למים בעינים עוררות. "מה תעשו בישראל?" — אתה שואלם. והם משי' בים: "כל שירצה האל...".

"לודז'י" המצת הטוב ביותר בעולם LODGE

למכוניות, אופנעים, מכונות חקלאיות, אוירונים וכו'.

הסוכנות הכללית לישראל

בימ"ס "טכניקה" יעקב בוקשטיין רח' רמב"ם 22, טלפון 3216, רחל-אניב

הופעת אורחים זיגמונד ורוזה טורקוב

פתח תקוה יום ה' 2.3 ב'8.30 בהיכל תל אביב יום ב' 6.3 ב'8 במוגרבי רמת גן יום ג' 7.3 ב'8.30 ברמה ירושלים יום ד' 8.3 בשעה 9 בציון.